

ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΕΝΕΦ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(συνέχεια· ίδια σ. 30.)

Εκείνην έστραψε μέν, ἀλλὰ δὲν ἐστάθη. Απεμάκρυνε διὰ τῆς χειρὸς τὴν πλατεῖαν κυανῆν ταινίαν τοῦ στρογγύλου σκιαδίουτης, μὲ εὐκόταξεν, ὑπεμειδίασε καὶ πάλιν προσήλωσε τοὺς ὄφθαλμούς της εἰς τὸ βιβλίον.

Ἀπεκαλύφθην, καὶ μετά τίνα χοροποδήματα σημειωτὰ ἀπῆλθον ἐν ἀθυμίᾳ.

«Καὶ τι εἶμαι ἐγώ δι' αὐτήν;» διενοήθην ἀγνοῶν καὶ ἐγώ διατί.

Οπισθέν μου ἀκούω βῆμα γνωστόν μοι. Στρέφομαι καὶ βλέπω τὸν πατέρα μου ἐρχόμενον διὰ τοῦ δρυπτικοῦ ἀλλὰ ἐλαφροτάτου βαδίσματός του.

Πλησίασας με ἥρωτισε.

— Εἶναι νέα πριγκίπισδα;

— Μάλιστα.

— Τὴν γνωρίζεις λοιπόν;

— Τὴν εἶδα τὸ πρωΐ εἰς τῆς μπτρός της.

Ο πατέρος μου ἐστάθη, καὶ περιστρέφομενος περὶ τὰς πτέρνας του ἔπικολούθησε τὸν δρόμον του.

Οτε δὲ ἔφασεν ἐκεῖ ὅθεν διέβαινεν ἡ Ζνναῖς, τὴν ἔχαιρέτισεν εὐγενῶς· καὶ ἐκείνη δὲ ὠσαύτως τὸν ἔχαιρέτισεν οὐχὶ ἄνευ τινὸς ἐκπλήξεως ἐκδηλωθείσης ἐπὶ τοῦ προσώπου της, καὶ κατεβίσασε τὸ βιβλίον. Τὴν ἔβλεπον δὲ παρακολουθοῦσαν τὸν πατέρα μου διὰ τῶν ὄφθαλμῶν της.

Αείποτε φιλάρεσκος, καὶ τοι ἀπλούστατα ἐνδεδυμένος, ὁ πατέρος μου εἶχεν ἐν ἑαυτῷ ιδιάζον τι βεστὸν κομψότητος· ἀλλὰ οὐδέποτε ἡ σιαγραφία τού μ' ἐφίνη τόσον ἡδινήν, ὁ τεθρόχρονος πῖλός του καρφέστερον τεθειμένος ἐπὶ τῆς βοστρυχώδους κόμης του.

Ἐμελλον νὰ κατευθυνθῶ πρὸς τὴν Ζνναῖα· ἀλλὰ αὐτὴ οὐδὲ καν με παρετίροντεν· ἀνεβίασεν ἐκ νέου τὸ βιβλίον της καὶ ἀπεμακρύνθη.

7

Όλην τὴν ἔσπεραν καὶ τὴν ἐπομένην πρωΐαν διετέλεσα ὡς ὑπὸ νάρκης τινὸς ἀνιαρᾶς κατεχόμενος.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι προσεπίθησα νὰ ἐργασθῶ καὶ ἐπεδόθην εἰς τὸν Καΐδανός μου, ἀλλὰ μάτινοι οἱ εὐρεῖς στίχοι καὶ αἱ σελίδες τῆς διαδήμου ταύτης πραγματείας παρηλαυνον πρὸ τῶν ὄφθαλμῶν μου. Δεκάκις κατὰ συνέχειαν ἀνέγνων τὰς λέξεις ταύτας: «Ο ούδιος Καΐδας διεκρίνετο ἐπὶ πολεμικῇ ἀνδρείᾳ». Ἀλλ' οὐδὲν ἐννοῶν, ἀπέργηψα τὸ βιβλίον.

Πρὸ τοῦ γεύματος ἔχρισθν πάλιν διὰ μυραλοιφῆς καὶ ἐφόρεσα πάλιν τὸ κοντόν φόρεμά μου καὶ τὸν λαιμοδέτην μου.

— Τί μού τα εφόρεσες αὐτά; ἥρωτισθν ἡ μήτηρ μου· δὲν είδαι ἀκόμη φοιτητῆς καὶ Κύριος οἶδε ἄν θὰ ἐπιτύχῃς. Καὶ ἐπειτα πότε ἔκαμες καινούργιο φόρεμα; ἐκείνο πρέπει νὰ φορῆς.

— Θὰ εἶναι καὶ προσκεκλημένοι! ἐψιθύρισα σχεδὸν ἀπελπις.

— Ανοσίες! Χαρὰ ἡ τοὺς προσκεκλημένους!

Ἐδέποσε νὰ ὑποταχθῶ. Καὶ ἥλλαξα μὲν τὸ φόρεμα, ἀλλ' οὐχὶ δύως καὶ τὸν λαιμοδέτην.

Ημίσειαν ώραν πρὸ τοῦ γεύματος ἥλθεν ἡ πριγκίπισδα μετὰ τῆς κόρης της.

Ἐπὶ τῆς γνωστῆς μοι ἥδη πρασίνης ἐσθῆτος εἶχεν ἑριμμένον περιώμιον κίτρινον, καὶ ἐφόρει κεκρύφαλον τοῦ παλαιοῦ συρμοῦ μετὰ ταινιῶν χρώματος φλογίνου.

Πάραυτα δὲ ἥρχισε νὰ λέγῃ περὶ τῶν ὑπογεγραμμένων γραμματίων της, ἐμεμψιόσης, παρεπονήθη ἐπὶ τῇ πενίᾳ της, ἐκλαυθμύρισε, καὶ ἐδειξεν ἄκραν οἰκείτητα, εἰσπνέουσα θορυβωδῶς τὸν ταμβάκον της καὶ κινουμένη ἐπὶ τοῦ καθίσματος της μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ της ἐλευθερίας. Οὐδὲ ἐφαίνετο καν αἰσθανομένη ὅτι εἶνε πριγκίπισδα.

Τούναντίον ὅμως ἡ Ζνναῖς ἐκάθητο σοβαρωτάτη, σχεδὸν ὑπεροπτικῶς ὡς αὐτόχρονα πριγκίπισδα· ἐπὶ τοῦ προσώπου της ἐπεφαίνετο ἐπαρδίσις καὶ ἀπαθῆς ἀκινησίας, οὕτως ὥστε δὲν ὑδυνάμην νὰ την ἀναγνωρίσω. Οὔτε τὰ βλέμματά της ἐπανεύρισκον, οὔτε τὸ μειδιάμα της, καίτοι ἐν τῇ νέᾳ ταύτη δῆλη τῆς μ' ἐφάνη ἐπίσης ὡραία. Ἐφόρει ἐλαφράν ἐσθῆτα ἐκ βαρεζίου μετὰ οὐρανοχρώων ῥαβδώσεων. Ή κόμη της κατέπιπτε βοστρυχώδης ἐκατέρωθεν τῶν παρειῶν της κατὰ τὸν Αγγλικὸν συρμόν· ἡ κόμωσίς δὲ αὐτὸν συνεψώνει τὰ μάλιστα πρὸς τὴν ἀπαθῆ ἐκφράσιν τοῦ προσώπου της.

Ο πατέρος μου ἐκάθητο πλασίον της τὴν ώραν τοῦ γεύματος, καὶ μετὰ τῆς ιδιαίτερους αὐτῷ γαλνηνιάς καὶ χαριέσσοντος εὐγενείας τῶν τρόπων ἐφόροντιζε περὶ τῆς γείτονός του, ἐνίστε δὲ καὶ την παρεπήρει. Εκείνη δὲ ἐκ διαλειμμάτων ἡκόντιζε πρὸς αὐτὸν βλέμμα, ἀλλὰ τόσον ἀλλόκοτον! οὕτως εἰπεῖν μνησίκακον.

Η συνδιάλεξις ἐγίνετο Γαλλιστή· ἐνθυμοῦμα δὲ ὅτι μ' ἐξέταπεν ἡ καθαρότης τῆς προφορᾶς τῆς Ζνναῖδος.

Η πριγκίπισδα καὶ κατὰ τὸ γεῦμα ἐφέρετο ἀνέτως ὅπως καὶ πρὸ τοῦ γεύματος· ἐτρώγε ποδὸν καὶ ἐπήνει τὰ φαγητά. Ή παρουσία της ἐβάρυνε προφανῶς τὸν μπτρό μου, ήτις ἀπεκρίνετο πρὸς αὐτὴν περιφρονητικῶς πως καὶ ὡς ἐνοχλουμένη.

Ο δὲ πατέρος μου ἐνίστε συνωθούστο.

Αλλ' οὐδὲν ἡ Ζνναῖς ἥρεσε περισσότερον εἰς τὴν μπτρά μου.

— Τὶ ἐπαρδίνησεν την ἔχει! εἶπε περὶ τῆς νεάνιδος τὴν ἐπιοῦσαν, καὶ ηθελα νὰ εἰξευρά ποῦ την εὐρίσκει δᾶλον αὐτῆν τὴν ὑπεροφάνειαν· δὲν κυττάζει πώς φαίνεται δᾶν πρόστυχη.

Η Ζνναῖς οὐδεμίαν προσοχὴν ἔδωκε πρὸς ἐμέ.

Ολίγον δὲ μετὰ τὸ γεῦμα ἡ πριγκίπισδα μᾶς ἀπεκαρέτισε

— Στηρίζομαι λοιπὸν εἰς τὴν προστάσιαν σας, Μαρία Νικολαΐδην καὶ Πέτρο Βασιλείτη, εἶπε πρὸς τοὺς γονεῖς μου μετὰ φωνῆς περιπαθοῦς. Τί νὰ γίνη! ήμουν καὶ ἐγὼ μίαν φοράν! ἀλλὰ τώρα πλέον... Αἱ, καὶ πάλιν μήπως δὲν είμαι καὶ τώρα ἔξοχότης; προσέθηκε μετὰ βε-

βιασμένου γέλωτος· καὶ τί το ὄφελος; δὲν δὲν ἔχει τις νὰ φάγη.

Ο πατέρος μού την ἔχαιρέτισε ματὰ σεβαδμοῦ· προπέμψας αὐτὴν μέχρι τοῦ προθύρου. Ιστάμην καὶ ἐγὼ ἐκεῖ φορῶν τὸ κοντόν φόρεμά μου καὶ νεύων πρὸς τὴν γῆν ὡς τις εἰς θάνατον καταδεικασμένος.

Η πρὸς με συμπεριφορά τῆς Ζνναῖδος μὲ εἶχεν ἀφανίσθη τελείως· ἀλλὰ πόσον ἐξεπλάγην ὅτε, διερχομένη πλαπούσιον μου, μὲ εἴπε ζωρῶς ταπεινῆ τῇ φωνῇ καὶ μετὰ τῆς γνωστῆς μοι ἥδη περιπαθείας της:

— Ελλάτε ἀπὸ τὸ σπίτι τὰς δύτικά τὸ βράδυ, ἀκούτε; ἐλλάτε ἀφεύκτως.

Οι βραχίονές μου ἀπεκωρίσθησαν ὑπὸ θαυμασμοῦ ἀλλ' ἐκείνη εἶχεν ἥδη ἐξέλθη καλύπτοντα τὴν κεφαλήν της διὰ λευκού στροφίου.

Ζ'

Ακριβῶς τὴν ὄγδοην ὥρα τῆς ἐσπέρας, ἐνδεδυμένος τὸ κοντόν φόρεμά μου καὶ ἔχων τὴν κόμην μου ἐπιμελῶς κτενισμένην, εἰσῆλθον εἰς τὸ πρόθυρον τῆς πτέρυγος ἐν ἥκατφοκεὶ ἡ πριγκίπισδα.

Ο γηραιός θεράπων ἀπέβλεψε πρὸς με μετὰ τρόπου στυγνοῦ καὶ δὲν ἐδειξε πολλὴν προθυμίαν νὰ ἐγερθῇ ἐκ τοῦ θρανίου του.

Ηκούοντο δὲ ἀπὸ τῆς αἰθούσης φωναὶ χαρούσινοι.

Ηνοικα τὴν θύραν, ἀλλ' ὑπεχώρησα ἐκθαμβός.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου ἡ Ζνναῖς ίστατο ὅρθη ἐπὶ καθίσματος, κρατοῦσα πῖλον ἀγδρικόν. Περὶ τὸ κάθισμα συνωθούντο πέντε νέοι, προσπαθοῦντες νὰ βιθίσωσι τὴν χειρά των εἰς τὸν πῖλον, ἐν ᾧ ἐκείνη τὸν ὑψωνε κινοῦσα αὐτὸν μετὰ δυνάμεως.

Αμαὶδοῦσά με ἐψώνησε:

— Σταθῆτε, σταθῆτε, ἥλθε καὶ ἀλλος! Πρέπει νὰ δώσετε καὶ εἰς αὐτὸν ἔνα δελτίον.

Καὶ ποδῆσασα τάχιστα ἀπὸ τοῦ καθίσματος, μ' ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρίδος τοῦ φορέματός μου.

— Ελλάτε λοιπόν, εἶπε. Διατί στέκεσθε αὐτοῦ; Κύριοι, ἐπιτρέψατε μοι νά σας παρουσιάσω τὸν κ. Βαλδεμάρο, τὸν υἱὸν τοῦ γείτονός μας. Καὶ δεικνύουσά μοι ἐκ περιτροπῆς ἔνα ἔκαστον τῶν προσκεκλημένων της, ἐλεγεν:

— Ο κόμης Μαλεύσκης, ὁ ιατρὸς Λούσκιν, ὁ ποιητὴς Μαΐδανός, ὁ ἀπόστρατος λοχαγὸς Νιερούτσκη, καὶ ὁ Βελοβόρδος ὁ οὐδάρος τὸν δοποῖον ἔχετε ἥδη ιδῇ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ δύμονητε καὶ νὰ συνεννοῦσθε.

Τόσον δὲ εἶχον συσταλῆ, ὥστε οὐδὲν καν ἔχαιρέτισά τινα· τὸν ιατρὸν Λούσκιν ἀνεγνώρισα ὡς τὸν αὐτὸν ἐκείνον μελαγχολικόν· κύριον τοῦ καταδεικασμένου της. — Κόμη, ὑπέλαβεν ἡ Ζνναῖς, γράψατε λοιπὸν τὸ σνομα τοῦ κ. Βαλδεμάρο εἰς ἐν δελτίον.

— Είναι ἀδικον! ἀπεκρίθη μετὰ ἐλαφρῆς πολωνικῆς προφορᾶς ὁ κόμης Μαλεύσκης, εὐμορφότατος μελαγχολικός κομψῶς ἐνδε-

Ο νυκτερινός ἀληρός ἔπνευσθε βαρύς καὶ δροσερὸς εἰς τὸ πρόδωπόν μου τὸ ἔξημ-
μένον. Ἐφαίνετο δὲ διὰ παρεσκευάζετο καταιγίς. Τάμαυρα νέφη ἐμεγεθύνοντο, εἱρ-
πον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἀπάντως μεταβαλ-
λομένης τῆς ἀτμώδους περιμέτρου τῶν.
Λύρα πυρετώδης ἐσκίρτα ἐν τῷ ζοφερῷ
φυλλώματι τῶν δένδρων καὶ που μακρόθεν
πέραν τοῦ ὅριζοντος ἐμικάτο ὡς καθ'
ἐαυτὴν βροντὴν ἀπειλητικὴν καὶ ὑπόκωφός.
(ἀκολούθει),

Π. Ι. Φέρμπος

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

Προοίμιον ἐξ ἐφόδου. — Τὸ μέγα ἀθηναϊκὸν γε-
γούρα. — Σύντομος γερολογία, κατὰ τὸ γερο-
λογία. — "Αστρον λαμπρόν, ἔλα μ' ἐμέ... —
Μια σκέψης κάθε τόσορ.

Τίποτε κοινὸν μὲ τὴν ἡδυπαθῆ Ἰτα-
λίαν καὶ τὰ ἀνειμένα τῆς διηγήμα-
τα. "Οσαι ὥραῖαι σεμνότυφοι ἔσπευσαν νὰ ἐρυθριάσουν ἀπὸ τοῦ τίτλου ἃς
ἐπαναδώσουν τὸ γλυκὺ χρῶμα εἰς τὴν
αὐγὴν καὶ δοσοὶ σοδαροὶ γεννάδαι καὶ μυ-
στακιαὶ Ἰωσῆν φ' ἀνατριχιάσουν ἃς μὴ
σπεύσουν νὰ ξεσχίσουν — φεύγοντες — τὸ
ἐπανωφόρι τῶν ἢ ἄλλο κανὲν ἴματιον. Τὸ
«Δεκαήμερον», τὸ ἰδικόν μας, δὲν εἶνε
ἄλλο ἢ τὰ γνωστά σας «Χρονικά», μεταβα-
πτιζόμενα καὶ αὐτὰ εἰς τὴν κολυμβήθραν
τῶν μεταρρυθμίσεων, ἃς εἰσάγει ἢ διεύ-
θυνσίς τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου». Ο τί-
τλος Ἰσως εἶνε τῇ ἀληθείᾳ ὅχι τόσον ἀ-
νάλογος πρὸς τὸ περιεχόμενον. 'Αλλ' οι
τίτλοι ἔχασαν ὅπως γνωρίζετε προπολ-
λοῦ τὴν σημασίαν τῶν, ἔξεδημοκρατικεύ-
θυνσαν, ἔγιναν κοινὸν κτῆμα. Ποῖος ἐρω-
τᾷ ἢ ποῖος οὔξενει πλέον ἐν τῷ κόσμῳ,
μὲ τὴν σημερινὴν ἀναστάτωσιν τῶν κοι-
νωνικῶν ὅρων, εἰς ποῖον ἀνίκει πράγματι
ἢ τίτλος τὸν δηποῖον φέρει καὶ εἰς
ποῖον ὅχι, ποῖος εἶνε δεινὸς αὐτοῦ καὶ
ποῖος μὴ, διατὶ τὸν φέρει αὐτὸς καὶ δὲν
τὸν φέρει ἐκεῖνος; Καὶ ἐν τοιαύτῃ περι-
πτώσει, διατὶ τὸ πτωχὸν χρονογραφικὸν
δελτίον μας νὰ μὴ περιβληθῇ, μολονότι
καμμίαν ἀλλην πρὸς αὐτὸς ὅχειν μὴ ἔ-
χον, τὸν βαρὺν — μ' ὅλην τὴν νομιζομέ-
νην ἐλαφρότητα τοῦ — τίτλον τοῦ
μεγάλου εἰς τὴν εὐθυμίαν καὶ εἰς τὴν
ἀπόλαυσιν μνημείου, ὅπερ ἔγινεν δὲ πε-
ριφημος φλωρεντινὸς συγγραφεὺς; "Ολοι
σχεδὸν οἱ Ἑλληνες οἱ ταξιδεύοντες εἰς
τὴν ξένην δὲν δυσκολεύονται ὅταν τοὺς
κατέβῃ νὰ στολίζωνται ἀνεξελέγκτως μὲ
περιλαμπεῖς τίτλους πριγκίπων ἢ δου-
κῶν. "Ἄς ὄνομάσῃ λοιπὸν καὶ δὲ
χρονογράφος τοῦ ἀνὰ κείρας περιοδικοῦ «Δε-
καήμερον» τὰς ἀπλᾶς ἐν ταῖς στήλαις
ταύταις συνδιαλέξεις του πρὸς τοὺς ἀνα-
γνώστας περὶ τῶν γεγονότων τῆς ἡμέ-
ρας, τὰς πρὸς αὐτοὺς διηγήσεις του περὶ
τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερόντων συγχρόνων
συμβάντων, τὰς ἀνακοινώσεις τῶν ἐπ' αὐ-
τῶν στιγμαίων ἐντυπώσεων καὶ ἀντιλή-
ψεών του. Διότι αὐτὸς εἶνε καὶ τοῦ με-
γαλωνύμου τούτου δελτίου δὲ ταπεινὸς
σκοπός. Καὶ βλέπετε, διὰ τὸ πρᾶγμα εἶνε
ὅλη γράφομενον συμβάντας τὴν γέννησιν
τοῦ νέου βασιλόπαιδος.

ἔχης τριγύρω σου δύμαδα εὐμόρφων καὶ
έλευθερῶν δεσποινῶν, καὶ νὰ διηγῆσαι
πρὸς αὐτάς ἡ νὰ σοῦ διηγοῦνται αὐταὶ
ἐρωτικὰ ἐπεισδόδια ἢ αἰσθηματικὰς ιστο-
ρίας, πρῶτος δρός τῆς πρὸς ἐμφάνισιν
περιβολῆς τῶν ὅποιων νὰ εἴνε τὸ μέχρις
διμφαλοῦ ἐκστηθον καὶ τὸ ἔξωμον μέχρι
νῶτων. Ἀντὶ νὰ ἔξεγερθῆτε λοιπόν, συμ-
παθήσατε μᾶλλον, δὲ φιλεύσπλαγχνοι ἀ-
ναγνώσται, τὸν πρωτότυπον τοῦ «Ἀττι-
κοῦ Μουσείου» Βοκκάκιον, σεῖς δέ, δὲ
λειπομονες ἀναγνώστριαι, σπείσατε καγὲν
μαργαρίτινον δάκρυ ἐπὶ τῆς οἰκτρᾶς
τύχης του!

* * *

κόντως, μολονότι Ἰσως ὅχι ὅδον ἐπρεπε
μεγαλοπρεπῶς ὡς ἐκ τοῦ ὀλίγον ἀπροό-
πτου τῆς ἐπελεύθερᾶς του. Προσχῶς δὲ
μως ἢ βάπτισις αὐτοῦ θὰ γίνη ἀφορμὴ
νέων βεβαίως ἔορτῶν, πολὺ ἀξιολογωτέ-
ρων. Καὶ τοῦτο μοῦ φέρει παραδόξως εἰς
τὸ πνεῦμα τὴν ἀρκετὰ πρωτότυπον σκέ-
ψιν, τί νερὸν ἀραγε μέλλει νὰ περιέχῃ
τὸν ἡμέραν ἐκείνην ἢ κολυμβήθρα εἰς ἥν
θὰ ἐμβαπτισθῇ ὁ μέλλων μίαν φορὰν "Ἐλ-
ληνος βασιλεύς." Αν τὸ νερὸν αὐτὸς θὰ εἴνε
ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πίνω καὶ διὰ τοῦ
ὅποιον πλύνομαι αὐτάς τὰς ἡμέρας, καὶ
μετ' ἐμοῦ πιστεύω καὶ δοιοι οἱ ἀθηναῖοι,
ἔχω τὸ θάρρος νὰ διακηρύξω ὅτι ἢ πρώ-
τη πρὸς τὰ πράγματα τῆς πατρίδος του
σχέσις δὲν θὰ τοῦ φανῆ διόλου εὐχάρι-
στος. Καθ' ὅδον γνωρίζω, τὸ νερὸν πίνει
κανεὶς πανταχοῦ τῆς γῆς διὰ νὰ δροσι-
σθῇ καὶ καταπαύσῃ τὴν δίψαν του, πλύ-
νεται δὲ δι' αὐτοῦ ὅπως καθαρισθῇ. Εν-
τούτοις δὲν κατώρθωσα ἀκόμη νὰ ἐννοή-
σω πῶς εἴνε δυνατὸν νὰ δροσισθῇ κανεὶς
μὲ τὸ ἀγνώστου εἰδούς καὶ χρώματος θο-
λὸν καὶ ἀπαίσιον τὴν θέαν ὑγρὸν ὅπερ
προχέει ἢ βρύσις μου, λουτρὰ δὲ διὰ λά-
σπης πρὸς καθαρισμὸν δὲν είχα ἀκούση
ἀκόμη. Εύτυχώς, ἔγινε τέλος καὶ οἱ λιαν
ἀφέλιμος αὕτη ἀνακάλυψις, πτῖς ὀφείλω
νὰ δυμάργησω ὅτι χρεωστεῖται κατὰ πάν-
τα εἰς τοὺς συγχρόνους ἀθηναίους. Εν-
τοσούτῳ, πολὺ ὑποπτεύω ὅτι πρὸ αὐτῶν
τὴν είχαν ἐφεύρη καὶ γνωστά τινα καθά-
ρια τετράποδα, μὲ ἐστριμμένην οὐράν.

* * *

Τι γλυκύς, τι λαμπρός, τι ζωρός, τι
φεγγοβόλος εἴνε δὲ νέος αὐτὸς ἀστήρ, δὲ
ἔμφανιζόμενος κάμποδον καιρὸν τόρα
ἐκάστην νύκτα ἀπὸ τοῦ Υμηττοῦ! Μόλις
ἐπέλθῃ καλὰ - καλὰ ἢ σκοτεινὴ βασίλισσα,
ἀνατέλλει βραδέως καὶ αὐτὸς ὅπισθι τοῦ
γραφικοῦ βουνοῦ καὶ ἀρχίζει σιγά - σιγά
τὸ ταξιδίον του ἀνὰ τὰ κελαινὰ τοῦ οὐρα-
νοῦ κέλευθα καὶ δὲν χάνεται μέχρι τῆς
πρωΐας. Δὲν οὔξενον ἀνὰ πατῶμαι, ἀλλὰ
νομίζω ὅτι ἔως τόρα δὲν είχα ἰδῃ ποτὲ
ἀστρον, τόσῳ πλούσιον εἰς φῶς, τόσον
ἀφειδὲς εἰς αἴγλην, τόσον ροτόχιλδικὸν
εἰς ἀργυρᾶς ἀκτίνας, τόσον θαυμάσιον εἰς
εὐμορφίαν. Μὲ τὴν ζέστην τοῦ ἐφετεινοῦ
θέρους δὲν οὔξενον τίποτε μᾶλλον ἀνακου-
φιστικὸν ἀπὸ τὴν θέαν του, τὸ εὐρίσκω
σχεδὸν τὸ καλλίτερον δροσιστικόν, καὶ τα-
κτικά κάθε βράδυ τὸ ἔως ἀντίκρυ μου, τὸ
παρακολουθῶ δι' ὅλης τῆς πορείας του, τὸ
βλέπω νὰ μοῦ προσμειδιᾷ ἀπὸ τοῦ ὑψούς
του, καὶ κινδυνεύω νὰ ἐρωτευθῶ τὴν
ἀστρονομίαν καὶ τὸν κ. Αἰγινήτην καὶ
αὐτὸν τὸν κ. Κοκκίδην. Καὶ τόδον μὲ
ἔχει ἀπό τινος κατακτήση, ὥστε ἐνόμισα
ἀπαραίτητον νὰ τὸ προσκυνήσω κ' ἐντύ-
πως καὶ νὰ καταθέσω πρὸ αὐτοῦ τὴν
σημύρναν καὶ τὸν λίθανον τοῦ χρονικοῦ
τούτου. Δὲν οὔξενον ἀνὰ τὸν πρωτότυπον
τὸν Μάγων. Οι Μάγοι, ἢ καλλίτερα αἱ
Μάγοι αὐτοί, εἶνε βεβαίως μόνον αἱ ἀθά-

Τὸ χαρμόσυνον συμβάν τῆς γεννήσεως
τοῦ νέου ἡγεμονίδου ἐωράτασθι προσπ-